

хж майка си и викахж: „Мамо, дай ни малко хлѣбъ? Гладни сме!“ . . . Майката се спрѣ, пришениж имъ нѣщо на ухото и тѣ се смѣлчяхж за нѣколко врѣме.

Славка имаше въ кошницата си единъ голѣмъ рѣзенъ хлѣбъ и двѣ ябълки, които бѣхж ѝ дали за обѣдъ. Тя можеше да зарадва тѣзи нещастници, но го не направи. Даже една лоша мисль ѝ дойде на умъ и ѝ изпълни веднага. Тя извади своята закуска и взе да млаце. Дѣцата ѝ искахж, но тя ги тласкаше и имъ се глезеше.

Едно гладно куче минаваше въ това врѣме край нея. То се спрѣ и умолително и просеше малко хлѣбъ. Славка нѣмаше ни капка милость. Тя ритнж съ кракъ кучето, то се обърнж разсърдено и се хвърли върху ѝ. Хлѣбътъ и ябълките се търкулихж по земята но тя щѣше да бѣде разкъсана, ако не бѣше бѣдната жена да ѝ разтърве.

Прѣзъ м. м. а. й.

тамене, хайде стани по-скоро, че днесъ ще отидемъ на расходка въ гората! Я само да видишъ колко е хубаво врѣмето!

Съ тѣзи думи майката на Стамена събуди милия си синъ, който лѣниво се обръщаше въ